

Fracàs de FR. Ara, exiliats i Primàries

written by Carles Suárez i Graells | 29 d'abril de 2019

Amb 80.000 vots més que el 21-D, ERC ha resultat victoriosa el 28-A, degut en part a la davallada de Junts per Catalunya (450.000 vots menys) i Ciutadans (630.000 vots menys). Front Republicà ha tret 82.000 vots menys que la CUP el 2017, mentre que 300.000 votants d'opcions independentistes el 21-D han anat aquest cop a l'abstenció.

Aconseguir la victòria a les espanyoles no és tasca fàcil. El 28-A ha mostrat que la majoria de votants viuen aliats a la bombolla del Twitter, i que la doble estratègia d'ERC (moderació vers *l'establishment*, por extrema dreta, presos i referèndum enfront de les bases) ha tingut bons resultats.

L'aposta rupturista de Front Republicà ha acabat sense un sol escó. El fracàs és, en part, degut a les millorables llistes, programa i campanya electoral. En el si de l'independentisme hi ha un gran descontentament amb el lideratge institucional, crític amb la rendició de l'octubre del 2017 i els retrocessos ocorreguts des de llavors, des de participar en les eleccions colonials del 21-D a no invertir Puigdemont.

Front Republicà, això no obstant, ha apel·lat molt tímidament aquest sector, prioritzant un relat d'esquerres, comprant el marc mental d'"ampliar la base". Poble Lliure, el motor de la coalició, ha tingut un clar excés de generositat sobre dos partits fantasma sense base social com són el Partit Pirata o l'Alternativa de Dante-Fachín.

En tota la campanya no ha quedat clar si FR defensava el mandat de l'1 d'octubre, i, per tant, exigia una altra DUI per implementar aquest mandat, o, si pel contrari, posava com a condició per la investidura un referèndum, esmilocant la pròpia existència d'aquest mandat.

La burocràcia d'interminables organigrames de comitès de campanya, el Twitter i llargs vídeos de YouTube no són suficients davant la censura mediàtica i les maquinàries electorals de David Madí i Sergi Sol. Era temerari enfrontar-se a les eleccions sense un paraigua més gran, sense intentar unir tot l'independentisme unilateralista descontent d'Esquerra i Convergència. Que s'aprengui la lliçó.

A més, el que no ha guanyat en l'independentisme descontent, tampoc ho ha fet en l'esquerra rupturista. Si bé el discurs era clarament progressista, distava de propostes radicals per cobrir el forat creat amb la moderació de Podemos. Cap proposta de nacionalització de La Caixa, Banc Sabadell, del control públic de sectors estratègics, de sortir de la Unió Europea o d'expropiació dels pisos buits i posar-los a lloguer social.

Tot plegat ha quedat en una candidatura una mica més independentista i una mica més d'esquerres que ERC, impossible per trencar les dinàmiques de vot útil en un escenari de polarització i alta participació. En definitiva, després de tota la processió per fer una proposta electoral al marge de la CUP per acabar reproduint els errors de la CUP del 21-D. **0 es juga al front patriòtic o es juga a la unitat popular, però no a les dues coses a la vegada.**

De cara a les europees, i amb la no presentació de la CUP ni cap proposta de Primàries, la disjuntiva és entre una llista d'ERC o l'espectacular trident Puigdemont-Comín-Ponsatí.

Puigdemont, malgrat els d'octubre, és l'únic que ha afirmat que el principal error fou suspendre la declaració d'independència el 10-0 (com hagués anat tot diferent si no s'hagués suspès..). Toni Comín, diputat al Parlament per ERC, ha estat coherent en la seva defensa del seu escó (l'únic diputat exiliat no suspès), passant a l'ofensiva judicial contra Espanya i liderant el simbòlic-però-millor-que-res Consell per la República.

I què dir de Clara Ponsatí? La persona que va aconseguir obrir les escoles l'1-0, l'única Consellera que va defensar en persona les urnes contra les forces repressores i la persona que més obertament ha parlat a les bases independentistes, massa acostumades a la verticalitat partidista i al seguidisme cec al lideratge.

El Parlament europeu és el millor escenari per donar la victòria al trident d'exiliats que estan mantenint a Europa la lluita ideològica de desgast al règim espanyol.

A les municipals, claus per controlar el territori en un escenari (cada vegada més lluny) de ruptura institucional amb Espanya, tornarà a guanyar amb força el vot útil cap a ERC. Cada municipi és un món i el vot dependrà dels posicionaments dels partits, de les coalicions entre elles, de la CUP, Guanyem, etc.

Però són les Primàries els que han fet l'anàlisi que un dels motius del fracàs del 2017 fou no tenir uns ajuntaments clarament alineats amb el procés de secessió i, més important, identificar el partidisme sectari com un llastre que va impedir arribar fins al final, i ha intentat crear una nova relació d'empoderament entre les bases i els seus representants institucionals.

Cal, però, que les Primàries es fixin menys en l'estat de les esglésies medievals i més en quin és el full de ruta per aconseguir la independència i quin és el rol dels ajuntaments. Es tornarà a crear l'Assemblea de Càrrecs electes? Si es torna a aprovar un 155, aquest cop es convocarà aquesta Assemblea? Posaran els regidors de Primàries les institucions municipals al complet (des dels secretaris de l'ajuntament a la policia municipal) al servei de la majoria democràtica del país? Exactament quin és el programa que tenen per aconseguir la independència?

Caldria també explicar si existirà algun tipus de coordinació

entre els regidors escollits via Primàries, i si es fan passos en ferm per l'estructuració nacional del nou subjecte polític o tot plegat es quedarà, com diuen els crítics, en la plataforma de Graupera per aconseguir ser regidor.

Només una victòria dels exiliats a les Europees i de les forces rupturistes a les municipals pot esdevenir un repte a la teoria de Sergi Sol, guanyador de 28-A, de que l'independentisme ha de renunciar a la independència per 40 anys, acceptar el terreny de joc autonòmic sine die i no avançar un mil·límetre en el procés de secessió com a mínim fins que hi hagi indults.

Per això és necessari enfortir un projecte electoral independentista, que mantingui l'objectiu d'aconseguir la independència. Que defensi la unilateralitat, l'única estratègia viable per aconseguir-ho en la vida real, en la generació actual. L'ANC de Paluzie ha evitat fer seguidisme als partits com els seus predecessors i ha mantingut les posicions. Però no n'hi ha prou en resistir. Cal dotar-nos d'instruments, també electorals, per aconseguir els objectius.

I, més enllà dels resultats del Maig, cal un full de ruta realista. No hi haurà DUI després de la sentència. No s'implementarà el mandat de l'1 d'octubre. No hi haurà cap mostra de desobediència des de les Conselleries. Si no mantenen un llaç groc, qui es pot creure que trencaran amb l'Agència Tributària o que desenvoluparan una acció exterior republicana?

Cal tornar a posar el referèndum unilateral al centre de l'estratègia. I acompanyar-lo d'una anàlisi extensiva dels errors del 2017 per evitar repetir-los. Des de la necessitat de defensar la República proclamada i mantenir la mobilització permanent per aturar l'economia i controlar el territori, a reduir el pes de l'Ibex-35 i demanar reconeixements internacionals.

Hi ha qui vol enterrar l'1 d'octubre, com si mai hagués passat, com si mai haguéssim estat a prop d'aconseguir la independència, com si aquesta no fos possible. No és veritat. No ho permetem. La independència segueix sent possible. Ara, exiliats i Primàries.